Bundel gezangen dienende voor bruiloftsfeesten

bron
Bundel gezangen dienende voor bruiloftsfeesten. H. Moolenijzer, Amsterdam 1824

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bun002bund01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

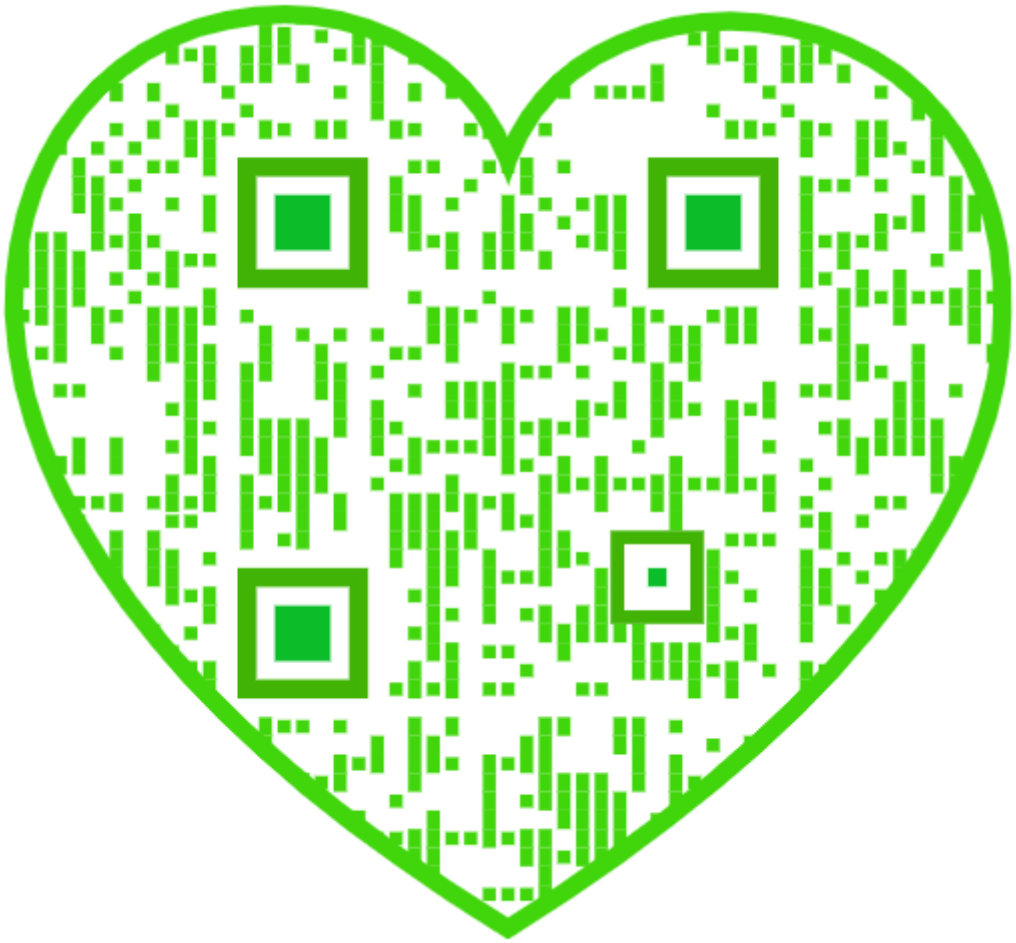

Gezang, bij Vriendschap Liefde en Wijn,
Moet vrolijk, gul en zedig zijn.

Wijze: *Bey Männer welche Liebe fühlen.*

De blijde dag is aangebroken,
Waarop ge, ô tederminnend Paar!
Uw zuivere echttoorts hebt ontstoken
Aan Hymens deugdgewijd altaar.
Gij ziet, waar gij uwe oogen slaat,
De gulste vreugd op elks gelaat;
Ja, de om deez' disch geschaarde vrinden
Verheffen in hun kunstloos lied
Het heil, dat zulk een echtverbinden
In zulk een ruime mate u biedt:
Bezeft de volle waarde 'er van,
Geluk, veréénde vrouw en man!
Man en vrouw! vrouw en man!
Bezeft de volle waarde er van

Wij wenschen in uw huwlijksleven
Dat gij, van smart en kommer vrij,
Deez' dag, door zuivre drift gedreven,
Nog dikwijls viert, vernoegd en blij.

Dat nooit de minste zorg u drukk';
De heilbeê voor uw echtgeluk,
Door ons ten Hemel opgezonden,
Wordt, twijfelt daar niet aan, verhoord.
Waar wordt opregter trouw gevonden,
(Gelooft vrij vader VONDELS woord,
En voelt de volle kracht er van)
Dan tusschen echte vrouw en man!
Bezeft de volle kracht er van.

Welaan, de glazen volgeschonken,
Op 't heil van Bruidegom en Bruid:
Welmenend aan elkaêr geklonken,
Drinke elk die op hun welzijn uit,
De feestwijn, u ter eer' geplengd,
En die ons hart weldadig drenkt,
Doet onze borst welmenend gloeijen:
Zoo moet de daauw van 't waar geluk
Uw heilrijke echtkoets mild besproeijen:
Dan knelt u nooit het huwlijksjuk;
En kuscht ge uw kroost, ja, dan...ô! dan
Bezeft ge, ervaren vrouw en man!
Man en vrouw! vrouw en man!
Bezeft ge er al den wellust van.

Wijze: *Femmes, voulez-vous éprouver.*

Toen 't eerste paar zich zaamverbond,
In Edens bloemenhof besloten,
Klonk nog geen feestpokaal in 't rond;
Want ziet! het had geen dischgenooten.
Dan, 't pluimgediert' zweeg echter niet,
En kwam dien echt met lof bekroonen;
Ja 't kweelde een treffend bruiloftslied,
Om 't juichend paar zijn vreugd te toonen, *bis.*

't Veld was de groene bruiloftsdisch,
Waarop geen kok zijn kunst deed pralen;
Men vond aldaar gebraad noch visch,
Maar 't lekker oost uit bosch en dalen;
Klaar water vloeide in plaats van wijn;
Doch liefde mogt het feest bekronen:
Men kan met weinig vrolijk zijn,
Als liefde en vreugd het hart bewonen. *bis*.

Lof zij nogtans deez' later' tijd,
Nu wij den disch met smaak zien sieren!
Men is wel eens zoo sterk verblijd,
Als groot gezelschap feest mag vieren.
Mogt Adam vrij zijn bruîgomschap
Met teugjes water mild bekroonen,
Wij houden 't met het druivensap,
Om 't huwend paar meer vreugd te toonen. *bis*.

U dan, die heden zijt gepaard,
U willen wij ter eere klinken;
Wordt niet uw wijn door ons gespaard,
Het is om op uw heil te drinken.
Doet liefde u reeds gelukkig zijn,
Ook vriendschap moge uw hart bewonen!
Wij brengen u deez' beker wijn,
Om onze vriendschap u te toonen.

Wijze: *Hoe zoet is 't waar de vriendschap woont!*

Hoe zoet is 't waar de liefde woont,
Die jonge harten blaakt!
Waar de echt met palmen haar bekroont,
Wordt hemelvreugd gesmaakt.
Ze ontgloeit en kweekt het levensvuur,
En maakt de gunsten der natuur
Volmaakt, volmaakt, volmaakt.

Het eenzaam leven kwijnt daarheen,
Gelijk een droeve plant,
Die nooit een zonnestraal bescheen,
Verdort in 't zielloos zand.
De liefde, vruchtbaar in haar kracht,
Ontvonkt en hecht al 't aardsch geslacht
Aanéén, aanéén, aanéén.

Zij doet de maatschappij bestaan,
Door spruitjes, nieuw geteeld,
Die eens der oudren plaats beslaan,
Als hun verjeugdigd beeld:
Hoe wordt het oog door minzaam kroost,
Welks lief gelaat van onschuld bloost,
Gestreeld, gestreeld, gestreeld!

Dus ook volmaakt gij uw genot,
Door 't zagte huwlijksjuk,
ô Paar, dat uw veréénigd lot
Beveiligt tegen druk!
Wij wenschen u, in 't schoonst verbond,
Nog menig jaar na dezen stond,
Geluk, geluk, geluk!

Vergaêrt, tot grooter zielsgeneugt',
Door eendragt, liefde en vreê,
De schoonste spruitjes uwer jeugd,
Een deelt uw heil hen meê!
Zijt lustig, werkzaam, onvermoeid!
Zoo juichen we, als gij welig bloeit,
Hoezee! hoezee! hoezee!

Wijze: *Vaartwel, geliefde boetelingen!*

Heft aan uw lied, geliefde vrinden!
Wilt vrij uw blijdschap doen verstaan:
Het feest van dit gewenscht verbinden
Spoort ons tot tot rein genoegen aan. *bis*.
Om 't jeugdig tweetal lof te geven,
En dank voor 't aangenaamst onthaal,
Zinge ieder een- en andermaal:
Lang moog' 't in welvaart leven! *bis*.

De bruîgom is gansch niet verlegen
Hoe hij zijn bruidje streelen moet;
En 't bruidje staat dit ook niet tegen,
Want al zijn plagen smaakt haar zoet. *bis*.
Nu zij naar de echtkoets henenstreven,
Vlamt beider hart in sterker vuur.
Lang volg' het de inspraak der natuur!
Lang moog' hun liefde leven! *bis*.

Een teder paar, van hart rechtschapen,
Geniet zijn' schoonen levensijd;
Het trouwt gewis niet om te slapen,
Maar toont zich wakker in zijn vlijt; *bis.*
Ja, 't weet hetgeen 'er dient bedreven,
Om huis te houden naar 't behoort:
Dus werkt het altijd rustig voort
Tot bloei van 't huwelijksleven. *bis.*

ô Gij, die thans de waarde namen
Van man en vrouw te zamenvlecht!
Gij weet wat pligten u betamen,
Om vrucht te smaken van den echt. *bis.*
Weest nooit vermoeid van 't kuschjes geven,
ô Lieve bruid en bruidegom!
Geniet, tot in uw' ouderdom,
De vreugd van 't huwlijksleven! *bis.*

Wijze: *Geen tedre maagd zal ooit haar hand.*

Wanneer een tederminnend paar,
Door zuivre min gedreven,
Zich naar 't geheiligd echtaltaar
Eendragtig heeft begeven,
Dan heet men bruid en bruidegom,
Gulhartig, na hun trouwen,
Als echte lieden wellekom,
Bij 't vrolijk bruiloft houên.

Uw vrienden, hier bijéén vergaerd,
Ten feestdisch aangezeten,
Die, nu gij zijt naar wensch gepaard,
Thans man en vrouw u heten,
Verblijd om 't heil dat gij geniet;
Bij 't vieren van uw trouwen,
Volbrengen met een vrolijk lied
Hunn' pligt bij 't bruiloft houên.

Ontvangt uit uwer vrienden mond
De opregtste zegenwenschen.
Wordt door dit heuglijk trouwverbond
De heilrijkste aller menschen.
ô! Dat ge als dezen blijden dag
Uw leven moogt beschouwen,
En, zoo ons wenschen iets vermag,
Ge altoos moogt bruiloft houên!

Wij weten, ijdle woordenpraal
Kan geenszins u bekoren;
't Behaagt u gulle en ronde taal
Uit onzen mond te hooren,
Op schoone woorden kan men toch
Doorgaans niet veel betrouwen:
Hier kunnen logens en bedrog
Bij u geen bruiloft houên.

Deez' dag zien wij den vriendschapsband
Aan de echtboei vastgeklonken.
Welaan, de glazen tot den rand
Met feestwijn volgeschonken;
Geheiligd, ja, is deze wijn
Aan vriendschap en vertrouwen,
Die beiden ziel en leven zijn
Van 't vrolijk bruiloft houên.

Komt, nu de glazen aangevat,
   En juichend opgeheven:
Lang moet, van ieder hooggeschat,
   Dit paar gelukkig leven!
Op onze vriendschap, waarde twee!
   Kunt gij bestendig bouwen;
En als een onzer trouwt, komt meê
   Bij ons dan bruiloft houên:

Wijze: *Iö vivat.*

Komt, vat de flesch (*bis.*)
Ter eer' van 't jonge paar,
Waarvan men nu de bruiloft viert,
En dat deez' disch met vrienden siert;
Komt, vat de flesch! enz.

Schenkt vol uw glas, (*bis.*)
En neemt het in de hand;
En dan met eenen blijden mond
Hen heil gewenscht uit 's harten grond:
Schenkt vol uw glas! enz.

Dat zegen daal' (*bis.*)
Op uwe hoofden neer!
Geen tegenspoed treffe ooit uw huis.
Leeft lang bevrijd van ramp en kruis.
Dat zegen daal', enz.

Een kindertal (*bis.*)
Bekroone uw huwlijkskoets!
Gezond van lijf en rein van geest,
Siert het uw zilvre of gouden feest.
Een kindertal, enz.

Leegt thans uw glas! (*bis.*)
Daar kan een dronk op staan!
De bruigom drukt zijn' dank u uit,
En kust vol vreugd zijn lieve bruid.
Leegt thans uw glas! enz.

Wijze: *On doit soixante-mille francs.*
Of: *De wereld is in rep en roer.*

Wanneer de min een jeugdig paar
Geleid heeft naar het echtaltaar,
  Om zamen daar te trouwen (*bis*),
Dan volgt doorgaans een gul onthaal
Van vrienden op een deftig maal:
  Dit noemt men bruiloft houên (*bis*).

Dit is een loffelijk gebruik
Bij 't treden in de huwlijksfuik:
  Men zou slechts daarom trouwen (*bis*);
Maar heeft men 't eeten in zijn lijf,
En zit men als een stok zo stijf,
  Dan is 't geen bruiloft houên (*bis*).

Het is om te eten niet alleen
Dat vriend en maagschap komt bijeen
Als jonge lieden trouwen (*bis*)*;*
Neen, niet genoeg is 't dat men schranst,
Er dient gezongen en gedanst:
Dat is eerst bruiloft houên (*bis*).

Men zing' dus lustig in het rond',
En ligt' de beenen van den grond,
Wanneer 'er lieden trouwen (*bis*)*:*
Hij heeft, die, onder dit gewoel,
Stilzitten blijft op zijnen stoel,
Het poodje of is verkouwen (*bis*).

Wel, Bruidegom! al zegt gij niets,
Wij weten, 't is ook uw advies:
Het zingen voegt bij 't trouwen (*bis*).
Wij weten, gij verlangt naar bed,
Dan hebt gij zaam een grooter pret
Dan wij, die bruiloft houên (*bis*).

't Staat zeker ook de Bruid wel aan
Dat ze ons verheugd ten reij' zien gaan
   Bij 't vieren van haar trouwen (*bis*)*;*
Doch 't wordt misschien een weinig laat
Voor die graag vroeg naar bed toe gaat:
   Dat komt van 't bruilost houên (*bis*).

Maar, vrienden! inderdaad, ik vrees
Wij zingen onze keelen heesch,
   En dat zou ons berouwen (*bis*)*:*
Men breng' de glazen aan den mond,
En drink' ze leêg tot op den grond:
   Dat hoort bij 't bruiloft houên (*bis*).

Uw welzijn, Bruidegom en Bruid!
Ons liedje is met ons glaasjen uit;
   Vivat uw beider trouwen (*bis*)*!*
Ligt dat we ook nog, als deze keer,
Na vijs-en-twintig jaren weêr
   Hier zilvren bruiloft houên (*bis*).

Wijze: *Wilhelmus van Nassouwe.*

Laat ons, ô gasten! vrolijk zingen,
Op 't feest dier éénsgezinde twee:
Het vreugdgevoel dier echtelingen
Deelt ook ons hart zijn' invloed meê.
Men wensch dat zegen
Hunn' echt bejegen'
Bij liefde en vreê!

Wanneer, in 't bloeijen hunner jaren
Een minnend tweetal zich verbindt,
Dan smaakt het vrucht van 't jeugdig paren
't Geluk van 't hart dat rein bemint,
't Kuscht eens min vurig,
Maar blijft gedurig
Vrindin en vrind.

Zoo heeft dit paar zijn lot verbonden,
En plukt de bloemen zijner jeugd,
Doch hoopt in later levenstonden
Nog zaam' verééend te zijn in vreugd.
't Zie gantsch zijn leven
Met heil doorweven
Gegrond op deugd!

Geniet, ô trouwe lotgenoten!
Al 't geen uw minnend hart verblijdt!
Viert eens, met kroost, uit u gesproten,
Den dag toen gij verééenigd zijt!
Oogst allerwegen
Den hoogsten zegen,
Ja, bloeit altijd!

Wijze: *A Paris et loin de sa mère.*

Hier voegt het nu van hem te zingen,
Aan wien ik ook mijn snaartuig wij;
Hij immers zette ô echtelingen!
Uw tèdre liefde veerkracht bij.
Mag hij vergoode toontjes scheppen,
Ja toontjes van verliefden aard?
En zou ik hier dan niet eens reppen,
Wat zoet het mingenoegen baart! (*bis*).

Ja! wen de liefdetoortsen blaken,
Voor 't opgepronkte ledekant,
Dan is hij ras, bij die vermaken,
Met minnepijltjes bij de hand! -
Omhult den welluststroom met stralen,
Waarop zich 't oog, dan, zalig staart,
En doet die golvend nederdalen,
In harten, door den echt gepaard. (*bis*).

Hij maakt het mingenot volkomen,
't Geen uit die zuivre bronaêr schiet;
Het ademt uit in zoete droomen,
Die 't rein gevoel, nog lang, geniet.
Heeft hij, wat oog en hart moet streelen,
Niet hier als in één punt vergaêrd?
En wat een naamloos heil kan teelen,
Nog voor dit echtverbond bewaard? (*bis*).

Ja hij! - dan, laat ons nu eens schenken
Ter eere van dit Minnewigt,
Ten blijk hoe wij, mijn vrienden! denken,
Omtrent al 't geen hij hier verrigt.
'k Wil hem, die, op der glazen klanken,
Verrukt van vreugd', schijnt stil te staan,
Ook, met dien uitroep, nu bedanken:
‘Iö vivat! ... ô, wel gedaan!’... (*bis*).

Wijze: *Je ne suis qu'une bergère.*
Of: *Arm en nedrig is mijn hutje.*

Als een jong en zedig meisje
Wordt gevrijd voor d'eersten keer,
Dan slaat zij, nit maagdenschaamte,
Hare aanminnige oogjes neêr
't Zachte blosje van haar koontjes
Is het roosje in kleur gelijk;
Doch de vuurgloed van dat blozen
Geeft van 't minnend harte blijk.

Maar, als zij, in later stonden,
Zich als bruid vindt opgetooid,
En het blakend huwlijksouter
Met gebloemte en palm bestrooit,
Dan heeft zij niet meer te blozen
Om de neiging van haar jeugd,
En het lonken van haar oogjes
Spelt haar' echtvriend ware vreugd.

Tedre bruid, wier minzaamheden
Waard' zijn dat gij liefde wint!
Spreek dan vrij de taal der oogen
Met uw' uitverkoren' vrind:
Hij verstaat dit zwijgend spreken,
En geeft antwoord door een' lonk:
Maak dat deze taal hem duurzaam
Meer en meer in liefde ontvonk'!

Heilrijk paar! strooi telkens bloemen
Op uw schoone levensbaan!
Denk dat gij 'er met elkander
Tot haar eindperk voort moet gaan.
Al bedekt een luchtig wolkje
Eens uw' voorspoeds-zonneschijn,
In uw trouwveréénde zielen
Moet' het altijd helder zijn!

Wijze: *Femmes, voulez-vous eprouver.*

Driewerf geluk, vereenigd Paar!
Wat heil ziet ge u deez' dag bereiden,
Nu gij voor 't heilig trouwaltaar,
Den wensch bekroond ziet van u beiden!
De dag, zoo zeer door u verlangd,
De blijde dag is aangebroken,
Dat uwe min het loon ontvang!
En gij uwe echttoorts ziet ontstoken.

Doch, laten wij deze echttoorts daar:
Die moge in schooner dichten blaken;
Ginds staat een eindje nachtkaars klaar,
Dat licht genoeg geeft bij uw zaken.
Het huwlijksouter kunnen wij
Gerust nu uit de kamer dragen:
't Staat hier thans in den weg, daarbij
Zal 't offer buitendien wel slagen.

Nu, ossert dan in 's hemels naam,
In stilte, en zonder lichtgeflonker,
Ook geenszins voor een open raam,
Maar opgesloten en in 't donker.
Dus, ongezien en onbespied,
Moogt gij den schoonsten huwlijkszegen,
Als de offerand' naar eisch geschiedt,
Verwachten na een maand of negen.

Gij zult, begeeft ge u zaam' ten strijd',
Op de expeditie niet bevriezen;
Gij raakt geen arm of been hier kwijt,
Noch zult uw grof geschut verliezen.
Thans gaat gij met u tweên in 't veld,
En zult zoo dapper triomferen,
Dat, naar het bulletin ons meldt,
Gij met u driën weêr zult keeren.

Wijze: *Schep vreugde in 't leven!*

Frisch weêr aan 't klinken,
Eer we allen gaan te bed!
Lang smaak' het drinken!
Lang duur' de pret!
Geen bruiloft zou volkomen zijn,
Wanneer geen stroom van heldren wijn,
Die 't vuur der liefde en vriendschap is,
Mogt vloeijen langs den disch.

Frisch weêr, *enz*.
De schoone tijd, hier doorgebragt,
Vereischt een' wensch van ‘goeden nacht!’
Wie heeft gesmuld, gedanst, gekuscht,
Verlangt naar zoete rust.

Frisch weêr, *enz*.
Wij dienen, bruidegom en bruid!
U dank te zeggen, tot besluit,
Voor 't heusch onthaal en streelend zoet,
Ons aan uw' disch ontmoet.

Frisch weêr, *enz*.
Wij wenschen echter, minnend paar!
U juist geen nachtrust met elkaêr,
Maar waakzaamheid en liefdebrand,
Op 't huwlijksledikant!

Frisch weêr, *enz*.
Leeft in beroep en huis te vreên!
Men wensche elkaêr zulks algemeen,
En tevens ieder' feestgenoot
Goedkooper vleesch en brood!

Frisch weêr, *enz*.
Hiermeê zij 't wenschen afgedaan:
Het paar verlangt reeds dat wij gaan;
Maar, vrienden! eer men 't seest besluit',
Wippe elk zijn glaasjen uit!

Staakt nu het klinken;
Gaat rondjes naar uw bed!
Uit is het drinken;
Weg is de pret!

Wijze: *Zonder liefde, zonder wijn.*

Vrienden! laat ons vrolijk zijn,
   En dees disch versieren;
Bij het drinken van den wijn,
   En het Bruiloft vieren
Past geen stille treurigheid,
   Noch angstvallig wroegen;
Daar men bloem en palmen spreidt,
   Woont het waar genoegen.

Schenkt eens in; de Bruiloftsvreugd
   Eischt een' vollen beker.
Bruîgoms gulheid, Bruidjes deugd,
   Is ons allen zeker:
Daar wij met een glaasje wijn
   Hunnen welvaart drinken,
Dat geen ramp in dees woestijn,
   Ooit hun moed doe zinken!

Welvaart, liefde en zoet genot,
Van den Huwlijkszegen,
Sproei op u en op uw lot,
Als een' milden regen.
Ieder grijp' zijn beker aan;
Drink' met volle teugen:
Op de vriendschap kan dit staan -
Zij kan 't hart verheugen!

Wijze: *Arm en nedrig is mijn hutje.*

Veel genoegen Echtelingen!
Wenschen wij u op deez' dag,
Dien elk onzer, vol verlangen,
Voor uw heilstaat nadren zag,
Blijft altoos vereend van harten,
't Zij in voor- of tegenspoed,
Toont, bij wisselvalligheden,
Steeds een onbezweken moed!

's Hemels zegen, milde voorspoed,
Strekk' tot loon van uwe deugd,
Nooit treff' bang verdriet uw woning,
Nooit verlaat haar reine vreugd,
Nimmer drukke u zorg of kommer,
Maar een ongestoord geluk,
Schenke altoos u 't waar genoegen,
Onder 't zachtste Huwlijksjuk.

Ja! 't genoegen lacht u tegen,
Waar gij uwe treden drukt;
Harmonie en teedre liefde,
Die het menschlijk hart verrukt,
Wonen duurzaam in u midden,
Maken u in zwakheid sterk,
Bij het klimmen uwer dagen,
Ja tot aan den levensperk.

Wijze: *Schep vreugde in 't leven*.

Kom laat ons klinken!
Ter eer van Bruidegom en Bruid,
Bij 't afscheid nemen,
Drinkt elk zijn glaasje uit.
Zie, hoe het lieve Bruidje lacht!
Zij denkt, het wordt reeds middernacht....
En dat's de tijd, dat..... elke gast,
Verheugd tot zijnent keert.

Kom laat, *enz*.
De Bruigom telt elk klokgetik,
Rijkhalzend' naar het oogenblik,
Waarin hij ..... ziet hoe elke gast,
Verheugd tot zijnent keert.

Kom laat, *enz*.
Wij wenschen 't Bruidje in den strijd,
De diepste onderdanigheid,
En veel genoegen in deez' nacht,
Door Amor uitgedacht.

Kom laat, *enz*.
Den Bruigom goeden frisschen moed,
Dat hij voor 't struik'len blijv' behoed,
Maar als 't een koenen ridder past,
In venus strijdperk treedt.

Kom laat, *enz*.
Volg voorts deez' raad, o lieve Bruid!
Doet toch terstond het kaarsje uit;
Want, in het donker, zoete meid,
Wordt best den strijd volbragt.

Kom laat, *enz*.
Elk neemt zijn meisje in den arm,
Het jeugdig hartje dat word warm,
En spoed zich vrolijk naar zijn huis,
En dan naar ..... vederveld!

Slaap zacht in vrengde,
Bruidegom en schoone Bruid!
Bij 't vrolijk scheiden,
Drinkt elk zijn glaasje uit.